

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Astăzi, există o luptă fâțișă împotriva vechilor religii, mai ales împotriva Creștinismului, a Bisericii Catolice, care, după opinia unora, trebuie să se transforme sau să piară. **Biserica, așa cum cred unii, ar trebui să-și abandoneze doctrina și învățătura morală, ar trebui să se ajungă la o religie fără Dumnezeu, fără doctrină și fără învățătură morală.** În realitate, această religie ar sfârși prin a se supune exclusiv serviciului intereselor financiare.

Religia este o relație personală între om și Dumnezeu. Cum să ne imaginăm existența acestei iubiri, prinse în cursa înșelătoare și stupidă

a unui demers politic, ideologic, ateu, a unei dictaturi aberante și inadmisibile?

Trăim în societăți numite deschise, în care noile mijloace de comunicare sunt menite să ne informeze despre cel mai neînsemnat eveniment. În realitate, dezinformarea nu a fost niciodată atât de puternică. **Tatăl minciunii și principele acestei lumi a pus stăpânire pe inimile celor care dețin puterea. Puterile politice și financiare caută să se impună la conducere pentru a influența opiniile tuturor.**

Pe rețelele sociale, oamenii acceptă să ofere multe informații

referitoare la viața lor privată, fapt ce contribuie la întărirea instrumentelor de control. Mecanismul de control al dictaturilor tradiționale asupra conștiințelor era relativ simplu de înțeles. Tirania regimurilor postmoderne este mai subtilă.

Omul trebuie să fie vigilent, să știe să analizeze și să facă dovada unui spirit critic și a discernământului. Nu trebuie să creadă toate informațiile care i se aduc, fără încetare, pe o tavă de argint. Deseori, sunt adevăruri false care circulă. Mai ales, nu trebuie repetate aceste false adevăruri, căci până la urmă ajungi să le admiți.

Omul care-l iubește cu adevărat pe Dumnezeu vrea să fie discret. Omul fără Dumnezeu este expus, fără încetare, în lumina lumească. El este gol, legănat de vântul rumorilor, prizonier al furtunilor minciunii și ale calomniei.

Trebuie să ne punem viața în mâinile lui Dumnezeu. El este îndrumătorul nostru cel mai bun, el este zidul nostru de apărare. El ne-a creat și el este singurul care cunoaște sensul destinelor noastre.

Astăzi trebuie să exersăm curajul de a rezista primatului tehnicii și tehnicienilor. Trebuie să alegem între ceea ce ne poartă spre înalțuri, spre ceea ce este adevărat, și ceea ce ne trage spre abisuri.

Știm că mass-media poate forma ori deforma judecata morală. **În criza pe care o traversăm, mass-media ne poate salva civilizația, tot așa cum poate să o și corupă mortal.** Din ce în ce mai mult, mijloacele de comunicare în masă par să permită contemporanilor noștri să-și formeze o anumită idee despre lume.

Altădată, trebuia să lucrăm, să căutăm, să facem un efort pentru a descoperi adevărul. Astăzi, este suficient să accesăm Internetul pentru a avea acces la o cantitate impresionantă de date. Suntem privați de a gândi și de a face judecăți critice. Omul modern a pierdut noțiunea timpului lung. Omul se comportă doar în calitate de consumator. Este urgent să câștigăm o maturitate interioară și o conștiință mai mare a responsabilității noastre.

Din nefericire, multe eforturi făcute pentru a căuta soluții concrete pentru această criză au eșuat deseori, nu numai din cauza opoziției celor puternici, ci și din lipsa de interes din partea celorlalți. Atitudinile care blochează calea soluțiilor, chiar printre credincioși, merg de la negarea problemei până la indiferență, desemnare facilă, ori la încredere oarbă în soluțiile tehnice.

Este nevoie de o nouă solidaritate

Dumnezeul veșnic și infinit a lăsat Cerul său și a intrat în timp, s-a cufundat în limitele ființei umane. Așadar, nimic nu este banal sau ne semnificativ în drumul vieții și al lumii. Omul este făcut pentru un Dumnezeu infinit care a devenit trup, care a asumat natura noastră omenească pentru a o atrage la înălțimile ființei sale divine.

Papa Benedict al XVI-lea

universală. Este nevoie de talentele și de implicarea tuturor pentru a repara stricăciunile provocate de abuzurile umane față de Creație și față de credința în Dumnezeu cel Unul și Întreit. **Noi toți putem colabora, ca instrumente ale lui Dumnezeu, pentru a apăra credința, fiecare conform culturii sale, experienței sale, inițiativelor și capacităților sale.**

mai poate oferi o viziune unitară a Universului.

În paralel cu fenomenul de creștere a inculturii, care se observă cu ochiul liber, s-a decis înlăturarea oricărei referiri la o cultură morală sau creștină.

Trebuie să ne gândim că incultura contemporană constituie ruina omului. Acesta aproape că s-a întors la un stadiu primitiv.

Există o criză culturală și identitară. Occidentul nu mai știe cine este, pentru că nu mai știe și nu vrea să știe cine l-a cizelat, cine l-a alcătuit, cum a fost și cum este. Astăzi, numeroase țări își ignoră istoria. **Păgânizarea Occidentului va păgâniza lumea întregă, iar prăbușirea Occidentului va provoca un cataclism general, o bulversare culturală, demografică și religioasă totală.**

Cultura creștină este iubirea unei înțelepciuni întrupate într-un Om, Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. În el, toate viețile își găsesc o justificare. Detașându-se metodic de Dumnezeu, cultura modernă nu

Diluarea culturii generează o formă de sentimentalism pervers și vid. **Trebuie să reînvățăm să-l cunoaștem pe Isus Cristos, să credem că el ne iubește și că a murit din dragoste pentru noi. Trebuie să reînvățăm Catehismul Bisericii Catolice.** Trebuie să avem hotărârea de a ne însuși cunoașterea adevărilor fundamentale ale Crezului credinței catolice. De ce ar trebui ca numeroși catolici să se obișnuiască cu o pietate analfabetă, fără argumente, cu o religie acordată cu spasme emoționale, sentimentală, cu o morală oarbă, privată de fundamentul unei doctrine solide?

Vrem o lume în care omul să

fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ori vrem un pământ rupt de orice relație cu realitățile transcendente, o lume secularizată, o lume fără Dumnezeu?

În primul caz, vom putea face să crească o cultură nobilă și frumoasă; în celălalt, ne apropiem, puțin câte puțin, de sălbăticiune. Fericirea constă într-o perfecționare tot mai valoroasă a unei culturi moștenite de la strămoșii noștri, sub privirea lui Dumnezeu. Barbaria inculturii este dominată de căutarea unei plăceri fără sfârșit și de satisfacerea instinctelor și a patimilor noastre.

Minciuna este o mască în spatele căreia se ascunde omul, pentru a înșela și a-și corupe frații în umanitate. Dar el se rătăcește și se minte pe el însuși, uneori atât de mult, încât nu mai poate regăsi terenul ferm. Minciuna este practica obișnuită a unei lumi care nu se mai teme de Dumnezeu. Minciuna este un hău în care diavolul domnește ca stăpân. Dumnezeu lipsește din

această prăpastie. Pentru a reveni la suprafață trebuie acceptată lumina adevărului.

Un mincinos este un om care își inoculează o boală incurabilă și mortală. Lumea noastră riscă, astăzi, prin minciunile sale, care au îndepărtat-o și chiar a rupt-o de Dumnezeu, să fie o lume condamnată să dispară.

Prin ura sa față de adevăr, timpul nostru se condamnă la dispariție. Sfânta Evanghelia ne spune: „**Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera**” (Ioan 8,44).

Diavolul este primul dintre mincinoși. **Orice minciună este o sclavie, ne înlănțuie fără să ne dăm seama. Ea ne determină să intrăm în apele tulburi ale celui rău. De aceea, să luptăm pentru a fi mereu de partea Adevărului!**

(Cateheză inspirată din cartea *Se lasă seara și ziua e de acum pe sfârșite* - Cardinalul Robert Sarah în dialog cu Nicolas Diat)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

*A vorbi despre om și despre dorința sa de infinit înseamnă, înainte de toate, a recunoaște raportul său constitutiv cu Creatorul. Omul este o creatură a lui Dumnezeu. Astăzi, acest cuvânt – **creatură** – pare aproape demodat: se preferă să se gândească la om ca la o ființă împlinită în ea însăși și artisan absolut al propriului destin. Considerarea omului drept creatură apare „incomodă”, deoarece implică o referire esențială la altceva sau mai bine zis la Altceva – care nu poate fi gestionat de om – care intră să definească în mod esențial identitatea sa; o identitate relațională, a cărei primă realitate este dependența originară de Cel care ne-a voit și ne-a creat.*

Și totuși, această dependență, de care omul modern și contemporan încearcă să se despartă, nu numai că nu ascunde sau diminuează, ci revelează în mod luminos măreția și demnitatea supremă a omului, chemat la viață pentru a intra în raport cu Viața însăși, cu Dumnezeu.

Papa Benedict al XVI-lea